

práva tohoto odepřít ani společníkovi nebo společníkům veřejné společnosti, jsou-li tu podmínky pro obmezení v § 41 ex. ř. stanovené. Stěžovatelé jsou veřejnými společníky firmy J. S. a spol. a náleží jim tedy společné jmění společnosti, zejména i továrna a stroje, v ni umístěné a jest tudíž považovati exekuci na jmění firmy již za exekuci na jmění stěžovatelů, takže vedení exekuce na jmění stěžovatelu bylo by vlastně jen rozšířením exekuce na jmění téže povinné strany; firma veřejné společnosti není, jak vymáhající věřitel mylně za to má, zvláštní osoba hromadná, lišící se od jednotlivých společníků, nýbrž znamená jen jméno, pod kterým společníci společný obchod provozují (čl. 15 obch. zák.). Ježto pak, jak první soud zjistil, tovární realita v K. veřejné společnosti náležející, reprezentuje cenu 1,300.000 Kč, jest zřejmo, že exekuce vedená vymáhající stranou na tuto nemovitost, která jest částí celkového jmění strany povinné, sestávající dle výtahu z obchodního rejstříku z pěti veřejných společníků, povede k úplnému uspokojení vymáhající strany, takže první soud právem obmezil exekuci na míru stěžovateli žádanou. Zásada o ručení společníků v předu uvedená tím ovšem nijak dotčena není, neboť nevedla-li by obmezená exekuce k úplnému uspokojení vymáhajícího věřitele, mohl by se tento domáhati uspokojení rozšířením exekuce na jmění kteréhokoli společníka nebo všech společníků.

Čís. 1126.

Na řízení o povolení prozatimního opatření odděleným bydlištěm manžela jest použití předpisů o řízení exekučním.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 870,21.)

Do usnesení prvního soudu, povolujícího manželce prozatimní opatření odděleným bydlištěm, podal odpůrce stížnost třináctý den po doručení povolujícího usnesení. Rekursní soud odmítl stížnost jako opožděnou. Důvody: Napadené usnesení, jímž ohrožené manželce stěžovatelově povoluje se oddělené bydliště, jest svou právní povahou prozatimním opatřením po rozumu § 381, odstavec druhý ex. ř. Povolněním odděleného bydliště má strana ohrožená býti chráněna před násilnostmi, zlým nakládáním a vyhrůžkami strany druhé. S hlediska toho jest nutno, aby o návrhu na povolení odděleného bydliště bylo co nejrychleji rozhodnuto. A aby toho bylo docíleno, jest ustanovení o povolení odděleného bydliště zařaděno v exekučním řádu do oddílu o prozatimních opatřeních (§ 382 čís. 8 ex. ř.). Usnesení v exekučním řízení lze bráti v odpor, není-li něco jiného nařízeno, rekurssem, který dlužno podati ve lhůtě osmidenní. Ustanovení toto jest užiti dle § 402 ex. ř. i při prozatimních opatřeních. Usnesení v odpor vzaté bylo doručeno stěžovateli dne 9. května 1921, stížnost do něho byla podána dne 22. května 1921. Ode dne doručení nářikavého usnesení až do dne podání stížnosti uplynulo více jak 8 dnů (§ 65 ex. řádu).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá úplně zákonu a stavu věci a poukazuje Nejvyšší soud na správné jeho odůvodnění. Vzhledem k obsahu dovolací stížnosti dodává se toto: Oddělené bydliště povoluje se arcib. dle předpisu § 107 a násl. obč. zák., tedy na základě hmotného práva. Než na řízení nutno při tom použítí ustanovení exekučního řádu, jelikož ustanovení hmotného práva ohledně způsobu řízení žádných předpisů neobsahují; článek XXVII. uvoz. zák. k exek. řádu nařizuje pak výslovně, že při zajišťovacích opatřeních, třeba že jsou přípustná dle jiných dosavadních zákonů, exekučním řádem nedotknutých, nutno šetřiti předpisu exekučního řádu o úkonech exekučních ku zajištění pohledávek peněžitých (§§ 370—377 ex. ř.) a o prozatímních opatřeních (§§ 378—402 ex. ř.). Stížnost do usnesení okresního soudu bylo tedy v tomto případě dle § 402 a 65 ex. ř. podati ve lhůtě 8 dnů po doručení usnesení okresního soudu a, když se tak nestalo, a stížnost byla dle spisu podána teprve 13. dne, odmítl právem rekursní soud tuto stížnost.

Čís. 1127.

Vrácením pozbývá moci veřejné listiny pouze snímek notářského spisu (§ 101, odstavec druhý, not. ř.) nikoli též sám notářský spis.

Na základě pouhého, byť i ověřeného opisu snímku notářského spisu nelze povolití knihovní vklad.

Záznam knihovních práv na základě notářského spisu jest vyloučen.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 874/21.)

Knihovní soud vyhověl žádosti, by na základě opisu snímku notářského spisu, kterýžto snímek byl již dříve notáři vrácen, zaznamenalo se právo vlastnické. Rekursní soud zamítl knihovní žádost. Důvody: Listinou, na základě které povolen byl záznam práva vlastnického, je notářsky ověřený opis snímku notářského spisu ze dne 3. prosince 1919, který byl zřízen o smlouvě mezi manžely. Tento notářský spis, jakož i jeho vyhotovení, dle zákona vydané, jest veřejnou listinou dle § 2 not. ř. a § 33 lit. a) knih. zák. a může se dle posléz uvedeného ustanovení státi podle něho knihovní vklad. Dle § 87 knih. zák. musí býti listiny, podle nichž se má státi knihovní zápis, předloženy v prvopisu; při notářských spisech rozumí se tím jeho vyhotovení, vyhovující předpisu notářského řádu; ověřený opis notářského spisu nestačí. Jak výše uvedeno, byl ku knihovní žádosti připojen pouze opis snímku notářského spisu; snímek sám nemohl býti předložen, poněvadž dle potvrzení notáře ze dne 10. června 1920, na opisu snímku se nalézajícího, byl snímek vrácen a ; ozbyl platnosti veřejné listiny, což žadatelka sama v žádosti uvádí.

Pozbyl-li však notářský spis platnosti veřejné listiny, nelze na základě smlouvy, spisem tím osvědčené, povolití knihovní zápis, a to ani vklad ani záznam, poněvadž dle § 26 knih. zák. může býti povolen vklad a záznam jen na základě listin, jež byly vyhotoveny ve formě, k platnosti jich předepsané. Dle § 1 lit. b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. z. vyžaduje se k platnosti vstupní smlouvy mezi manžely notářského